

מדוע החליט שריהביטחון משה דיין לתת את הפקודה להסתער על מטוס סבנה החטוף בנמל התעופה בלוד באותו יום שלישי גורלי ה-9 במאי, בשעה 16.25, ולא קודם לכן?

קיימות ודאי הרבה תשובות אפשריות לשאלה זו, אבל אצלנו במערכת משוכך נעים כי רק אחת מהן היא הנכונה. זוהי אותה גירסה לפיה הסתכל משה דיין, באותו יום שלישי בשעה 16.00 בשעונו, ושאל את יועציו: "האם התחילו כבר להדפיס את העולם הזה?" כאשר מומחי המודיעין השיבו לו בחיוב, נתן משה דיין את ההוראה: "אוקיי! אפשר לתר קוף! בשביל העולם הזה הסיפור הזה כבר אבוד!"

גירסה היתולית זו משקפת את אחת הבעיות נגדן אנו מתייצבים כמעט מדי שבוע: בעיית פער הכיסוי. כל שבועוני החדשות בעולם מתלבטים בבעייה זו, הן נובעת מכך שצורת הייצור של שבועונים היא שונה, מבחינה טכנית, מזו של עיתונים יומיים. כיוון שבדרך-כלל מודפסים השבוע

השער המתוכנן לגיליון 1810

עונים בין 48 שעות עד 24 שעות לפני צאתם לאור, ובמקרים מסויימים גם יותר, נוצרת הבעייה של פער הכיסוי — אותם ימים בשבוע ערב הופעת השבועון שה-מאורעות המתרחשים בהם נשארים בלתי מדוכסים על ידי. בשבועוני החדשות מתקדמים בעולם צומצם פער זה עד ל-24 שעות. כלומר, אותם שבועונים יכולים לדווח לקוראיהם על מאורעות שאירעו 24 שעות לפני הופעתם בשוק.

בהעולם הזה הצלחנו לצמצם עד פער הכיסוי כמעט עד לשעת הופעת הגיליון, במידה שהמאורע המתרחש מחייב ומצדיק זאת.

השער שהוחקף

★ **נוירוף נוסטורף עם הזמן**

מה שאירע לגיליון 1810, שהופיע לפני שבועיים, היווה דוגמה מאלפת לכך. ביום השני בלילה, 24 שעות לפני הופעת הגיליון ברחובות תל-אביב, היה הגיליון גמור מבחינת המערכת. נותרה עדיין עבודת הדפוס. השער הקדמי, שהתייחס לביקורה של גולדה מאיר ברומניה, היה מוכן אף הוא (ראה תמונה). ואז הגיעה הידיעה על נחיתתו בלוד של מטוס סבנה החטוף.

מייד גוייסה המערכת שהתכוננה ליום החופשה השבועי שלה — יום שלישי. חוליית כיסוי נשלחה לנמל התעופה בלוד. במערכת נשארו עובדי העריכה כל הלילה. בשעות הבוקר המוקדמות, כאשר התברר כי אין כל שינוי במצבו של המטוס החטוף, היה ברור שנהיה חייבים להחליף את השער, להקדישו למאורע המרכזי של השבוע. תוך זמן קצר הוכן השער החדש. הבעייה היתה שהיה צורך להכין שער של עיתון שיופיע, ככל הנחתן לשער, אחרי סיום המאורע, בעוד שבשעת הכנתו, היה המאורע עדיין בעיצומו ללא כל ידיעה מוקדמת כיצד הוא יסתים. היה צורך בהימור.

על סמך הידיעות שזרמו אלינו במשך הלילה, על סמך הערכת המצב וידיעת הלכי הרוחות בקרב האחראים לכך, יכולנו, הרבה שעות לפני שנוסעי המטוס שוחררו, להכין כבר גלופת שער שהכריזה: "כך סוכלה הסחיטה". לנו, כמוכנן, לא היה ברור עדיין באותה שעה איך תסוכל הסחיטה ובאיוה מחיר. אבל לא היה לנו ספק שמטוס סבנה החטוף לא ימריא עוד מלוד עם חוטפיו.

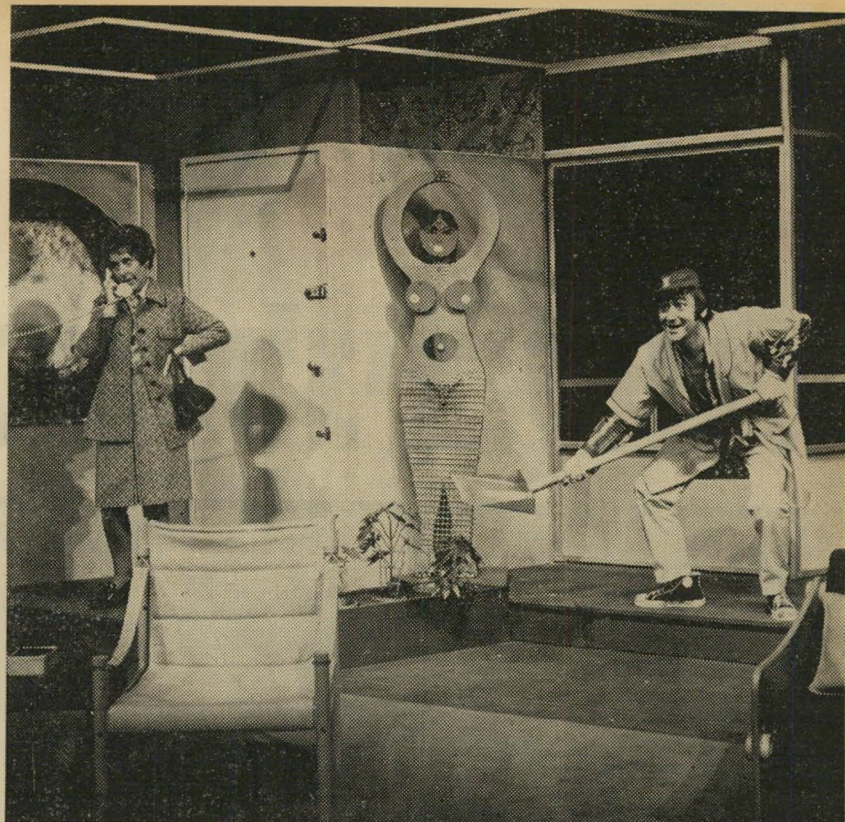
מרגע זה החל מירוץ מטורף עם הזמן. שעת הש"ן עברונו, השעה בה חייבות מכוונת הדפוס להתחיל לרוץ ולהדפיס את העיתון, היתה השעה 16.00. ברגע זה היתה מוכנה כתבה, שחלק ניכר ממנה נמחק עליידי הצנזורה, כדי לא לסכן את בטחונם של נוסעי המטוס. בלית ברירה הורדנו כתבה חסרה, שסועה ופגומה זו לדפוס. מתוך הנחה שקוראינו יבינו את הקושי שבכיסוי מאורע החל בשעות הופעתו של השבועון.

ב-16.30 נודע על שיחרור מטוס סבנה. מייד ניתנה הוראה לעצור את מכוונת הדפוס. תוך זמן קצר כבר תוקנה הכתבה הפגומה, ועורכנו לפי הידיעות הטריטיות שהגיעו. כך יכול היה העולם הזה להופיע עוד ביום שלישי בשעות הערב עם כתבה על פרשת המטוס. היתה זו כתבה צנועה, שלא עמדה בכל יחס לכיסוי המקיף לה זכתה הפרשה, אך אנו יכולנו להתגאות בכך שמבחינה עיתונאית היה זה הישג בלתי מבוטל לגבי שבועון.

בשבוע שעבר עמדנו בפני אותה בעייה עצמה — אבל בצורה הפוכה. העולם הזה 1811 הופיע שבוע אחרי שיחרור מטוס סבנה החטוף. באותו שבוע היו העיתונים גדושי ידיעות, כתבות וניתוחים של הפרשה. נדמה היה כי היא מוצתה עד תומה, ולא נותר עוד מה לחדש בה, מבחינה עיתונאית. נדמה לי כי בכתבת הענק, "תרז ומרי", שניסתה לחזור לעומק, לתאר את הדראמה האישית של שתי הגיבורות המרכזיות של הפרשה, הצלחנו להאיר את חטיפת המטוס מנזרת חדשה.

עצם העובדה ששבוע אחרי המאורע, היה העולם הזה העיתון היחיד בישראל שפירסם את תמונתה של תרז האלסה המורדת פצועה מכנף המטוס. כתמונתה של תרז האלסה, ולא כפי שפורסמה קודם בעיתון אחד בלבד כתמונתה של נוסעת אלמונית, מצביעה על כך שאנו עומדים באתגר: להתגבר על פער הכיסוי לפני ואחרי התרחשותן של החדשות.

יגאל

התיאטרון הקאמרי והתיאטרון העירוני חיפה

השבועי בקומה ה-14 קומדיה

פרסום בלקין

עכשיו!!!

שיטת מכירה ישורה

בתשלומים

ומקלט הטלוויזיה הטוב מכולם

תדיראן

הוא שלך!

(עם תעודת אחריות מקורית)

חייג לטלפון 284162

נציגנו יבקר אצלך ללא כל התחייבות מצידך — כדאי לך!